

IZSÓ ZITA

In memoriam

*a fiaitól kapta meg a világot
egy tévé dobozába zárva,
abban látta, hogy a sivatagban
szomjan halt egy asszony
magzatvízzel a hasában
ekkor gondolt először a benne lévő tengerre,
hogy szemein keresztül milyen rég nem szivárgott már fájdalom,
és ki sem mozdult otthonról három éve,
most is úgy keveri alumínium-kanállal a forró levest,
mint hogyha evezne
ekkor indult el. hogy a tenger közepén
egy mindenki által elhagyott,
üres földre
vigye magában az életet
de a felmosott padló vizére hullva
teste már csak lakatlan sziget.*

oltalom

*a bevándorló olvasni próbál. még nem érti, de halad
mint valami varázsigt mormolja az angol szavakat
de nem baj, én úgyis analfabétáknak írok, mert az az egyetlen üzenet
hogy füstjelekké gyűjtöm fel a szöveget
mert mint a szegény gyerek aki öröklött ruhát kapott
a látszat amibe öltözünk magunknál mindig nagyobb
a körtéri kocsmában sem mi verekszünk
csak mint borral teli poharakkal
koccint velünk az ördög,
vagy mint néha még ahogy hozzád megyek
feltépek az ajtód, mint egy sebet
te meg ahogy kispriccelsz rajta, végleg
elvéreznek az emlékek
és ahogy letüdözi a felhőket az égről az,
akinek lélegzete a szél, s aki elhagyott
te cigarettád végén tartasz egy csillagot
és ne félj, hogy lezuhansz,
vagy hogy fentre nem jöhetsz
mert az a föld hazád ahol a hegyek
az égbe vert szögek.*

elmaradt vasárnap

*a polcra nézve látod,
hogy üvegeid még nem egészen üresek.
nyugtázod, rossz szokásaid
ritkábban térnek vissza már, mint az ünnepek
és hogy megint túlélő vagy. körülötted a sok sír
lemaradt, mint a lábnyom.
már amire gondolsz az sem emlék
csak kihullott haj húsége ruhákon*